

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 02.02.2006, sp. zn. 21 Cdo 616/2005, ECLI:CZ:NS:2006:21.CDO.616.2005.1

Číslo: 5/2007

Právní věta: Právo (nárok) na uspokojení ze zástavy vzniká dnem, kdy je zástavní věřitel podle hmotného práva oprávněn požadovat, aby zajištěná pohledávka byla uhrazena z výtěžku získaného zpeněžením zástavy; takový okamžik nastává tehdy, jestliže dlužník zajištěnou pohledávku řádně a včas nesplnil. V případě, že dlužník neplatí sjednané splátky úvěru nebo jinak podstatně poruší povinnosti z úvěrové smlouvy a že zástavní věřitel proto má právo odstoupit od smlouvy, popřípadě smlouvu (poskytnutí úvěru) vypovědět, není pro vznik práva (nároku) na uspokojení ze zástavy významné, kdy zástavní věřitel mohl (nejdříve) od smlouvy odstoupit nebo smlouvu (poskytnutí úvěru) vypovědět a současně požadovat okamžité vrácení úvěru, ale zda a kdy se rozhodl svého oprávnění využít a zda, popřípadě kdy ho skutečně využil.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 02.02.2006

Spisová značka: 21 Cdo 616/2005

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zástavní právo

Předpisy: § 151a odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 151f odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 152 odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 165 odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 165a odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Zástavní věřitel se domáhal, aby soud nařídil ve prospěch jeho pohledávky za dlužníkem K. P. ve výši 7 340 000 Kč prodej zastavených nemovitostí zástavní dlužnice, a to „budovy čp. 86 na pozemku st. parc. č. 121 na LV 645, pozemku st. parc. č. 265/9, to vše zapsáno na LV č. 435 pro k. ú. Č., obec Č. D. u Katastrálního úřadu v T.“ Žalobu zdůvodnil zejména tím, že jeho právní předchůdkyně ČS, a. s., poskytla dlužníku podle smlouvy o úvěru ze dne 16. 10. 1995 úvěr ve výši 7 400 000 Kč a že pohledávka z úvěru byla zajištěna zástavním právem k nemovitostem zástavního dlužníka, zřízeným na základě zástavní smlouvy ze dne 16. 10. 1995. Dlužník na úhradu pohledávky z úvěru však zaplatil pouze první splátku ve výši 60 000 Kč, a proto mu zástavní věřitel dal v souladu s čl. XII smlouvy o úvěru ke dni 1. 12. 1998 „výpověď úvěru“. Protože zajištěná pohledávka, jejíž jistina činí 7 340 000 Kč, nebyla dosud uhrazena, domáhá se zástavní věřitel nařízení soudního prodeje zástavy.

O k r e s n í s o u d v Trutnově usnesením ze dne 11. 6. 2004 nařídil „k uspokojení pohledávky zástavního věřitele ve výši 7 340 000 Kč soudní prodej zástavy dle smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitosti ze dne 16. 10. 1995, a to budovy čp. 86 na st. parc. č. 121 (st. parc. č. zapsána na listu vlastnictví č. 645) a pozemkové parcely č. 265/9, vše v obci Č. D. a v k. ú. Č., zapsáno na listu vlastnictví č. 435 Katastrálního úřadu pro K. kraj, katastrální pracoviště v T.“, a rozhodl, že zástavní dlužnice je povinna zaplatit zástavnímu věřiteli na náhradě nákladů řízení 9500 Kč k rukám advokáta. Při svém rozhodování vycházel z toho, že právní předchůdkyně zástavního věřitele ČS, a. s., poskytla dlužníku K. P. úvěr ve výši 7 400 000 Kč, který se zavázal vrátit „včetně dojednaných úroků ve splátkách, které byly specifikovány ve smlouvě,“ aniž by byla sjednána „ztráta výhody splátek“, že dlužník zaplatil pouze první splátku ve výši 60 000 Kč a poté přestal úvěr splácet a že „celý úvěr byl zesplatněn výpovědí úvěru ze dne 27. 11. 1998.“ I když zástavní smlouva byla uzavřena v roce 1995 (tedy dříve, než byl uzákoněn institut přímého prodeje zástavy), bylo možné podle názoru soudu prvního stupně žalobě vyhovět, neboť nárok zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy vznikl po 1. 9. 1998; „výpověď úvěru“ byla totiž dána až dne 27. 11. 1998 a bylo „právem, nikoliv povinností věřitele dát výpověď úvěru.“ Vzhledem k tomu, že byla prokázána aktivní legitimace zástavního věřitele a vlastnictví zástavní dlužnice k zástavě, byly podmínky pro nařízení prodeje zástavy splněny.

K odvolání zástavní dlužnice K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové usnesením ze dne 18. 11. 2004 usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že zástavní dlužnice je povinna zaplatit zástavnímu věřiteli na náhradě nákladů odvolacího řízení 4370 Kč k rukám advokáta. Odvolací soud – poté, co dovodil, že k nemovitostem, jejichž prodej zástavní věřitel navrhuje, bylo zřízeno zástavní právo, že zajištěná pohledávka nebyla uspokojena a že mezi účastníky zůstalo sporné jen to, kdy se zajištěná pohledávka stala splatnou – se ztotožnil se soudem prvního stupně v tom, že mezi účastníky úvěrové smlouvy ze dne 16. 10. 1995 nebyla dohodnuta ztráta výhody splátek ve smyslu ustanovení § 565 obč. zák. a že podle čl. XII odst. 2 smlouvy mohl věřitel požadovat „okamžité vrácení celého úvěru, nastane-li podstatné porušení smlouvy (kromě jiného nastane-li prodlení se zaplacením nejméně dvou splátek, což v tomto případě nepochybně nastalo),“ a dovodil, že „splatnost celého úvěru nenastala okamžitě v důsledku porušení smluvního ujednání a nelze ji dovodit ani ze žádného konkrétního ustanovení občanského zákoníku“ a že věřitel vyzval dlužníka „k okamžitému vrácení úvěru“ výzvou ze dne 27. 11. 1998 a „tento úkon spojil s výpovědí smlouvy.“ Podle názoru odvolacího soudu nelze „zaměňovat okamžik vzniku práva požadovat okamžité vrácení úvěru s okamžikem vzniku splatnosti celé pohledávky a v důsledku toho vznikem práva zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy“ a právo zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy nenastává „porušením smluvní povinnosti, ale až na základě úkonu zástavního věřitele.“ Protože právo zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy vzniklo v době po 1. 9. 1998, je třeba postupovat při nařízení soudního prodeje zástavy podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2001; podmínky pro vyhovění žalobě ve smyslu ustanovení § 200z o. s. ř. byly splněny.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala zástavní dlužnice dovolání. Namítá, že účastníci úvěrové smlouvy ze dne 16. 10. 1995 sjednali zaplacení úvěru ve splátkách, přičemž v pořadí poslední splátka měla být zaplacena dne 20. 9. 2005. I když si nedohodli ztrátu výhody splátek, je pro vznik práva zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy významné, že podle čl. V úvěrové smlouvy se považuje za podstatné porušení podmínek smlouvy opožděná úhrada splátky nebo úroku a že podle čl. XII smlouvy má věřitel právo odstoupit od smlouvy nebo smlouvu vypovědět a současně požadovat okamžité vrácení „celého úvěru vyčerpané částky včetně úroků a všech splatných pohledávek,“ je-li dlužník v prodlení s plněním nejméně dvou splátek nebo jedné splátky po dobu delší než dva měsíce. Vzhledem k tomu, že dlužník K. P. byl po zaplacení první splátky se všemi ostatními v prodlení, čímž podstatně porušil úvěrovou smlouvu, že z čl. IX zástavní smlouvy ze dne 16. 10. 1995 „plyne právo zástavního věřitele uspokojit se ze zástavy v případě, že dlužník řádně a včas nesplní svůj závazek,“ a že k podstatnému porušení podmínek smlouvy o úvěru došlo v době do

31. 8. 1998, vzniklo v této době zástavnímu věřiteli také právo domáhat se uspokojení ze zástavy, neboť „pro určení takového okamžiku není rozhodující, kdy toho zástavní věřitel využije, ale okamžik, kdy došlo k podstatnému porušení podmínek úvěrové smlouvy.“ Zástavní dlužnice navrhla, aby dovolací soud napadené usnesení zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.); to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč a v obchodních věcech 50 000 Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky (§ 237 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení (§ 237 odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Zástavní dlužnice dovoláním napadá usnesení odvolacího soudu ve výroku, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí ve věci samé, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání zástavního dlužníka proti usnesení odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Odvolací soud v projednávané věci řešil právní otázku, kdy vzniká zástavnímu věřiteli právo (nárok) na uspokojení ze zástavy v případě, že dlužník neplatí sjednané splátky úvěru nebo jinak podstatně poruší povinnosti z úvěrové smlouvy a že zástavní věřitel proto má právo odstoupit od smlouvy, popřípadě smlouvu (poskytnutí úvěru) vypovědět. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, a proto napadené usnesení odvolacího soudu představuje rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud tedy dospěl k závěru, že dovolání proti usnesení odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné, a proto je zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle ustanovení § 151a odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2000) zástavní právo slouží k zajištění pohledávky a jejího příslušenství tím, že v případě jejich řádného a včasného nesplnění je zástavní věřitel oprávněn domáhat se uspokojení z věci zastavené.

Podle ustanovení § 152 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 2002) zástavní právo slouží k zajištění pohledávky pro případ, že dluh, který jí odpovídá, nebude včas splněn s tím, že v tomto případě lze dosáhnout uspokojení z výtěžku zpeněžení zástavy.

Podle ustanovení § 151f odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998), není-li zajištěná pohledávka řádně a včas splněna, může se zástavní věřitel domáhat uspokojení ze zástavy, a to i tehdy, když zajištěná pohledávka je promlčena.

Podle ustanovení § 165 odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 2002) není-li pohledávka zajištěná zástavním právem splněna včas, má zástavní věřitel právo na uspokojení své pohledávky z výtěžku zpeněžení zástavy. Totéž právo má zástavní věřitel, jestliže pohledávka byla po své splatnosti splněna jen částečně nebo nebylo-li splněno příslušenství pohledávky.

Podle ustanovení § 165a odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 2002), zástavu lze zpeněžit na návrh zástavního věřitele ve veřejné dražbě nebo soudním prodejem zástavy. Při nařízení soudního prodeje zástavy a při prodeji zástavy soudem se postupuje podle občanského soudního řádu.

Otázka, jak se zástavní věřitel může v řízení před soudem podle právní úpravy účinné od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998 domáhat uspokojení ze zástavy, nebyla v soudní praxi ani v právní teorii řešena jednotně. Soudní praxe dospěla k závěru, že zástavní věřitel se může domáhat uspokojení ze zástavy při výkonu rozhodnutí prodejem nemovité zástavy jen na základě vykonatelného rozhodnutí, popřípadě jiného titulu pro výkon rozhodnutí, směřujícího proti zástavnímu dlužníkovi (srov. například usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 1994, sp. zn. [5 Co 1599/94](#), uveřejněné pod č. 13 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1996). Nejvyšší soud pak vyslovil právní názor (srov. například jeho usnesení ze dne 18. 12. 1997, sp. zn. [2 Cdon 967/97](#), uveřejněné pod č. 46 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998), že právo zástavního věřitele domáhat se uspokojení ze zástavy (§ 151f odst. 1 obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998), nebyla-li zástavním právem zajištěná pohledávka řádně a včas splněna, může být v řízení před soudem vyjádřeno jen jako nárok na zaplacení zajištěné pohledávky (popřípadě též jejího příslušenství) s tím, že uspokojení této pohledávky se oprávněný zástavní věřitel může domáhat jen z výtěžku prodeje zástavy.

Bylo-li zástavní právo zřízeno v době do 31. 8. 1998, řídí se uspokojení zajištěné pohledávky i v době po 1. 9. 1998 právní úpravou účinnou do 31. 8. 1998, jestliže v této době také vzniklo právo (nárok)

zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy; vzniklo-li však právo (nárok) na uspokojení ze zástavy až po 1. 9. 1998, z již ustálené judikatury soudů (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. [31 Cdo 1181/99](#), uveřejněný pod č. 70 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2000, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2000, sp. zn. [21 Cdo 2525/99](#), uveřejněné pod č. 34 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2001, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2002, sp. zn. [21 Cdo 1162/2001](#), uveřejněné pod č. 24 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2003) a z ustanovení čl. IV bodu 1 zákona č. 317/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a o změně dalších zákonů, vyplývá, že po 1. 1. 2002 se uspokojení pohledávky zajištěné zástavním právem, zřízeným v době do 31. 8. 1998, řídí právní úpravou účinnou od 1. 1. 2002. Odvolací soud proto správně dovodil, že žaloba o soudní prodej zástavy, podaná podle ustanovení § 200y až § 200za občanského soudního řádu (účinných od 1. 1. 2002), může být důvodná, jen jestliže právo (nárok) zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy vzniklo po 1. 9. 1998.

Právo (nárok) na uspokojení ze zástavy vzniká dnem, v němž je zástavní věřitel podle hmotného práva oprávněn požadovat, aby zajištěná pohledávka byla uhrazena z výtěžku získaného zpeněžením zástavy. Takový okamžik nastává – jak vyplývá zejména z ustanovení § 151a odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2000) a § 151f odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998) a podle nyní platné právní úpravy zejména z ustanovení § 152 a § 165 odst. 1 obč. zák. – tehdy, jestliže dlužník zajištěnou pohledávku řádně a včas (tj. v době, v níž měl být podle dohody, právního předpisu nebo rozhodnutí dluh odpovídající zajištěné pohledávce dlužníkem splněn) nesplnil, tedy – řečeno jinak – marným uplynutím doby splatnosti zajištěné pohledávky.

V projednávané věci bylo zástavním věřitelem doloženo, že podle čl. XII smlouvy o úvěru ze dne 16. 10. 1995 č. 061/95 je věřitel oprávněn „od smlouvy odstoupit nebo smlouvu vypovědět a současně požadovat okamžité vrácení celého úvěru (vyčerpané části) včetně úroků a všech dalších splatných pohledávek dle článku VII.“ tehdy, je-li dlužník „v prodlení s vrácením nejméně dvou splátek nebo jedné splátky po dobu delší než dva měsíce,“ je-li dlužník „v prodlení se zaplacením úroku po dobu delší než jeden měsíc“ nebo nastala-li jiná skutečnost, která se podle čl. XII odst. 1 smlouvy považuje za podstatné porušení této smlouvy; v případě výpovědi byla „výpovědní lhůta“ dohodnuta v trvání jednoho měsíce s tím, že začíná běžet prvního dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž byla výpověď doručena dlužníku.

S názorem dovolatelky, podle kterého zástavnímu věřiteli vzniklo právo na uspokojení ze zástavy v okamžiku, v němž byl oprávněn z důvodu podstatného porušení smlouvy definovaného v čl. XII odst. 1 smlouvy o úvěru ze dne 16. 10. 1995 od smlouvy odstoupit nebo smlouvu vypovědět, nelze souhlasit.

Ocitl-li se dlužník „v prodlení s vrácením nejméně dvou splátek nebo jedné splátky po dobu delší než dva měsíce“ nebo „v prodlení se zaplacením úroku po dobu delší než jeden měsíc,“ popřípadě nastala-li jiná skutečnost, která se podle čl. XII odst. 1 smlouvy považuje za podstatné porušení této smlouvy, nemělo to – jak je nepochybné z obsahu smlouvy o úvěru ze dne 16. 10. 1995 – za následek, že by se stala (musela stát) splatnou celá pohledávka (zůstatek úvěru s úroky a dalšími nároky).

Odvolací soud správně v této souvislosti uvedl, že bylo na zástavním věřiteli, zda a případně kdy svého oprávnění odstoupit od smlouvy nebo smlouvu (poskytnutí úvěru) vypovědět a současně požadovat vrácení „celého úvěru (vyčerpané části) včetně úroků a všech dalších splatných pohledávek dle článku VII.“ využije, a že splatnost celé pohledávky nemohla nastat dříve, dokud zástavní věřitel od smlouvy o úvěru neodstoupí nebo smlouvu (poskytnutí úvěru) nevypoví a nepožádá o vrácení „celého úvěru (vyčerpané části) včetně úroků a všech dalších „splatných pohledávek dle článku VII.“; pro splatnost celé pohledávky není významné, kdy zástavní věřitel mohl (nejdříve) z důvodu podstatného porušení smlouvy od smlouvy odstoupit nebo smlouvu (poskytnutí

úvěru) vypovědět a současně požadovat okamžité vrácení úvěru, ale zda a kdy se rozhodl svého oprávnění využít a zda, popřípadě kdy ho skutečně využil, neboť by jinak měl vůči dlužníku nadále nárok jen na sjednané splátky.

Podle zjištění soudů zástavní věřitel (jeho právní předchůdkyně ČS, a. s.) dal dlužníku K. P. „výpověď úvěru“ z důvodu „hrubého porušení plnění závazků plynoucích z podmínek uvedených v čl. XII Úvěrové smlouvy“ a současně požadoval vrácení úvěru, úroků a „pohledávky z poplatků“ do 31. 12. 1998 dopisem ze dne 27. 11. 1998. Protože teprve následkem tohoto právního úkonu se stala zajištěná pohledávka zástavního věřitele splatnou, nemohlo právo na uspokojení ze zástavy vzniknout v době do 31. 8. 1998. Žalobu na nařízení prodeje zástavy podanou podle ustanovení § 200y až § 200za občanského soudního řádu (účinných od 1. 1. 2002) proto nelze zamítnout proto, že by se zástavní věřitel měl domáhat uspokojení zajištěné pohledávky podle právní úpravy účinné od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998.

Z uvedeného vyplývá, že z hlediska uplatněných dovolacích důvodů je usnesení odvolacího soudu správné. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání zástavní dlužnice podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.